

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **Ing. M. B.**
bytem H. 110, B.
zastoupen advokátem JUDr. Vlastimilem Roubalem
sídlem Žerotínovo náměstí 15, Přerov

proti
žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, Praha 1

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 66495/17/7400-40184-100493, ve věci skončení služebního poměru,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí generálního ředitele Generálního finančního ředitelství z blíže neurčeného dne, č. j. 66495/17/7400-40184-100493, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

I. stupně“) ze dne 15. 3. 2017, č. j. 23716/17/7432-20290-804174, jímž správní orgán I. stupně rozhodl o skončení služebního poměru žalobce, jakožto státního zaměstnance, podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 72 odst. 4 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“) s tím, že dle ustanovení § 34 odst. 1 zákona o státní službě služební poměr končí uplynutím 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí, požaduje zrušení napadeného rozhodnutí a zároveň zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné a namítá, že:

a) v napadeném rozhodnutí absentuje datum jeho vyhotovení, jakožto jeden z obligatorních formálních znaků správního rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řád;

b) žalovaný věc posoudil vadně, když potvrdil skončení služebního poměru s žalobcem postupem dle ustanovení § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, tedy z důvodu, že žalobce bez zavinění služebního úřadu nesplňuje jiný předpoklad potřebný k výkonu státní služby. Žalobce připouští, že trpí takovými zdravotními omezeními, u nichž nelze očekávat zlepšení. Taktéž se ztotožňuje s názorem správních orgánů, že s přihlédnutím k jeho zdravotnímu stavu neexistuje žádné jiné vhodné ani volné služební místo, na němž by mohl státní službu vykonávat (viz strana 3 žaloby „...a protože žádné jiné vhodné ani volné služební místo pro něj není...“). Nesouhlasí však s právním posouzením nastalé situace, neboť má za to, že právě s ohledem na uvedené (tedy z důvodu, že ze zdravotních důvodů nemůže vykonávat službu na dosavadním služebním místě) měl být postupem dle ustanovení § 61 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě převeden na jiné služební místo. Faktická nemožnost převést žalobce na jiné služební místo pak měla být řešena jeho zařazením mimo výkon služby dle ustanovení § 62 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě, a to případně na dobu kratší než je zákonné šestiměsíční maximum. Následně, z důvodu marného uplynutí této doby, měl správní orgán I. stupně rozhodnout o skončení služebního poměru dle ustanovení § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě a zároveň měl žalobci přiznat dle ustanovení § 72 odst. 2 zákona o státní službě odbytné v zákonné výši;

c) rozhodnutí správního orgánu I. stupně je odůvodněno odkazem na ustanovení § 61 odst. 2 písm. c) zákona o státní službě, což nekoresponduje se zjištěným skutkovým stavem. Citované ustanovení řeší případy převedení státního zaměstnance na jiné služební místo z důvodu ochrany zdraví jiných fyzických osob před infekčními nemocemi. Z provedených důkazů však nevyplývá, že by žalobce trpěl jakýmkoli infekčním onemocněním, které by vyžadovalo ochranu třetích osob. Tuto vadu pak nerefletoval ani žalovaný, který nadto v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje na ustanovení, která nebyla v rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsažena, ač tak žalovaný výslovně uvádí. Takovou argumentaci pak žalobce považuje za zmatečnou.

3. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. K jednotlivým námitkám uvádí:

ad a) s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. 7 As 23/2011, absence data vyhotovení napadeného rozhodnutí není vadou způsobující nicotnost nebo nezákonnost rozhodnutí;

ad b) námitka týkající se nesprávného právního posouzení způsobu ukončení služebního poměru je shodná s odvolací námitkou, s níž se žalovaný vypořádal již v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný nadále setrvává na svém stanovisku, že jiný, než správním orgánem I. stupně zvolený, postup, není za daných okolností přípustný. Ustanovení § 37 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ukládá povinnost zařadit práci (výkon státní služby) do jedné ze čtyř kategorií definovaných ustanovením § 3 vyhlášky č. 432/2003 Sb., kterou se stanoví podmínky pro zařazování prací do kategorií. Jednotlivé kategorie pak odpovídají rizikovosti práce a míře výskytu faktorů ovlivňujících zdraví zaměstnanců. Výkon státní služby na všech služebních systematizovaných místech v rámci Finanční správy ČR je zařazen výhradně do první – nejméně rizikové – kategorie. S ohledem na uvedené tedy žalobce vykonával státní službu zařazenou dle rizikovosti do první kategorie. Tato skutečnost byla uvedena také v žádosti o posouzení zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby. Lékařský posudek pak konstatuje, že žalobce pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu státní služby zařazené právě do první kategorie, a to z důvodu obecného onemocnění. Žalobce tedy ze zdravotních důvodů není schopen vykonávat státní službu na dosavadním služebním místě ani na jakémkoli jiném systematizovaném služebním místě, neboť všechny tyto pracovní pozice jsou zařazeny dle svého rizika do první kategorie. Služební místa s nižší rizikovostí pak ze zákona neexistují. Žalobce tak dle žalovaného bez zavinění služebního orgánu pozbyl předpoklad k výkonu služby spočívající v potřebné zdravotní způsobilosti dle ustanovení § 25 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě, a tedy k ukončení služebního poměru mohlo dojít pouze postupem dle ustanovení § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě. V žalobě tvrzenou povinnost služebního orgánu převést žalobce na jiné vhodné služební místo, případně zařadit žalovaného na přechodnou dobu mimo službu z organizačních důvodů, označil žalovaný za irelevantní, neboť je zřejmé, že služební orgán nedisponuje a ani v budoucnu nebude disponovat služebním místem zařazeným v nižší než v první rizikové kategorii;

ad c) připouští písařské pochybení v rozhodnutích obou správních orgánů. Tato nesprávnost se však objevuje výhradně v odůvodnění každého z rozhodnutí a ze souvislosti je zřejmé, že se jedná o chybu v psaní. Žalovaný v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení vadu odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně odstranil postupem dle ustanovení § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Ve snaze dostatečně vysvětlit opravovanou písařskou chybu žalovaný sám uvedl odkaz na nesprávné zákonné ustanovení. V obou případech pak byla chybně uvedena zákonná ustanovení, která sloužila pouze pro bližší vysvětlení nastalé situace. Argumentace týkající se ukončení služebního poměru z důvodu, že žalobce pozbyl zdravotní způsobilost potřebnou k výkonu státní služby [ustanovení § 25 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě], je však v obou správních rozhodnutích řádná a bezchybná. Za daných okolností tedy písařská chyba negativně neovlivňuje výroky správních rozhodnutí a nedosahuje ani z jiných důvodů takové intenzity, aby mohla mít za následek neplatnost kteréhokoli ze správních rozhodnutí.

4. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že na základě osvědčení Generálního ředitele Generálního finančního ředitelství ze dne 16. 7. 2015, č. j. 45749/15/7432-20290-804174, byl žalobce považován s účinností od 1. 7. 2015 na dobu neurčitou za státního zaměstnance se služebním označením odborný rada/vedoucí Oddělení vymáhacího Sekce Územní pracoviště v Přerově Finančního úřadu pro Olomoucký kraj. Dne 17. 2. 2017 podalo Generální finanční ředitelství, Oddělení personální v Ostravě, žádost o posouzení zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby na služebním místě zařazeném do první kategorie dle rizikových faktorů vykonávané pracovní činnosti. Z lékařského posudku o zdravotní způsobilosti k výkonu služby vydaného MUDr. E. V. dne 28. 2. 2017 bylo zjištěno, že žalobce je zdravotně nezpůsobilý k výkonu služby definované v žádosti o posouzení zdravotního stavu, neboť z důvodu obecného onemocnění pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost. S ohledem na uvedené správní orgán I. stupně zahájil řízení o skončení služebního poměru žalobce, jakožto státního zaměstnance, což bylo žalobci oznámeno oznámením ze dne 1. 3. 2017, č. j. 23770/17/7432-20290-804174, v němž byl poučen o svých procesních právech.
5. Rozhodnutím ze dne 15. 3. 2017, č. j. 23716/17/7432-20290-804174, správní orgán I. stupně rozhodl o tom, že služební poměr žalobce podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 72 odst. 4 a § 34 odst. 1 zákona o státní službě končí uplynutím doby 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí bylo odůvodněno zejména tím, že z lékařského posudku MUDr. E. V. bylo zjištěno, že žalobce z důvodu obecného onemocnění pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost vykonávat státní službu zařazenou s ohledem na rizikovost do první kategorie. Žalobce tedy přestal splňovat předpoklad zdravotní způsobilosti dle ustanovení § 25 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 34 odst. 1 zákona o státní službě pro výkon státní služby na jakémkoli služebním místě. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že žalobci v důsledku učiněných zjištění nevzniká právo na převedení na jiné služební místo podle ustanovení § 61 odst. 2 písm. c) zákona o státní službě (pozn. soudu: zde se jedná o žalobcem namítanou a žalovaným akceptovanou písařskou chybu), ani právo na zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů dle ustanovení § 62 odst. 1 zákona o státní službě, ani nárok na výplatu odbytného dle ustanovení § 72 odst. 2 zákona o státní službě.
6. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce řádně a včas odvolání, v němž uplatnil mj. shodné námitky jako v podané žalobě týkající se nesprávného právního posouzení důvodů skončení služebního poměru a odkazu na zákonné ustanovení, které neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu. O tomto odvolání rozhodl žalovaný tak, že rozhodnutím z blíže neurčeného dne, č. j. 66495/17/7400-40184/100493, odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, když shledal námitky žalobce nedůvodné a napadené rozhodnutí zákonné a přezkoumatelné. V odůvodnění rozhodnutí pak žalovaný mj. přistoupil k tomu, že postupem dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu opravil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí [v rozsahu odkazu na ustanovení § 61 odst. 2 písm. c) zákona o státní službě] tak, že žalobci, který zcela pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu jakékoli státní služby, nevzniklo dle ustanovení § 61 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě právo na převedení na jiné služební místo. V této pasáži odůvodnění pak žalovaný nesprávně citoval zákonné ustanovení obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když namísto ustanovení § 61 odst. 2 písm. c) zákona o státní

službě (obsažené v prvostupňovém rozhodnutí) uvedl odkaz na ustanovení § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vypraveno dne 6. 6. 2017, žalobci bylo doručeno dne 7. 6. 2017 a téhož dne nabylo právní moci.

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 152/2002 Sb., soudního řád správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Absence data vyhotovení rozhodnutí

8. Podle ustanovení § 69 odst. 1 správního řádu musí písemné vyhotovení rozhodnutí obsahovat mj. datum jeho vyhotovení. Lze tedy přisvědčit žalobci, že absence data vyhotovení napadeného rozhodnutí je nezákonností. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011 – 82, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval povahou absence data vyhotovení rozhodnutí však: „[...] *ne každá nezákonnost nutně musí vést ke zrušení rozhodnutí. Důvodem pro nezrušení rozhodnutí může být u neuvedení data vyhotovení zejména okolnost, že v kontextu dalšího obsahu rozhodnutí půjde o vadu, která žádným podstatným způsobem nesnižuje důvěru v obsahovou jednoznačnost rozhodnutí a jeho soulad se zákonem.*“
9. Krajský soud se tak zabýval otázkou, zda chybějící datum vyhotovení rozhodnutí je takovou vadou správního rozhodnutí, pro kterou je nezbytné toto rozhodnutí zrušit. Datum vyhotovení rozhodnutí je formální náležitostí, která zachycuje okamžik, „...*kdy došlo k faktickému završení rozhodovacího procesu správního orgánu. Význam data vyhotovení rozhodnutí je však výrazně menší než význam data jeho vydání. Tím je s ohledem na § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu den předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám, přičemž na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy "Vypraveno dne". Teprve vydání rozhodnutí má totiž účinky vně správního orgánu v tom smyslu, že jím je správní orgán dále zásadně vázán*“ (viz shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu). Napadené rozhodnutí bylo vypraveno dne 6. 6. 2017 a žalobci bylo doručeno dne 7. 6. 2017. Žalobce tento procesní úkon žádným způsobem nerozporuje. Žalobce následně podal včasnou správní žalobu, v níž řádně označil jak napadené rozhodnutí (číslem jednacím), tak i žalovaného, jehož bez dalšího považuje za subjekt, který napadené rozhodnutí vydal. Jak z obsahu spisu tak zejména z procesního postupu samotného žalobce je zřejmé, že absence data vyhotovení napadeného rozhodnutí v daném případě nevyvolalo pochybnosti o pravé podstatě a druhu písemnosti (k tomu blíže viz JEMELKA, Luboš, PONĎELÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, komentář k § 69.).
10. Ačkoli je tedy neuvedení data vyhotovení vadou písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí, nelze ji v rozhodovaném případě považovat za nedostatek způsobující nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pro které by bylo nezbytné rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť tímto pochybením žalovaného nebyla nijak snížena důvěra v obsahovou jednoznačnost rozhodnutí ve smyslu výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, a žalobce touto nezákonností nebyl nijak dotčen na svých právech. V intencích uvedeného tedy soud neshledal žalobní námitku pod bodem a) důvodnou.

Nesprávné právní posouzení

11. Mezi žalobcem a žalovaným je sporná otázka, podle kterého zákonného ustanovení mělo dojít k ukončení služebního poměru žalobce. Žalobce je toho názoru, že tomu tak mělo být podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, zatímco žalovaný jeho služební poměr ukončil podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě.
12. Dle ustanovení § 25 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě žadatel o přijetí do služebního poměru musí mít potřebnou zdravotní způsobilost.
13. Dle ustanovení § 34 odst. 1 věty první zákona o státní službě předpoklady uvedené v § 25 odst. 1 musí státní zaměstnanec splňovat po celou dobu výkonu služby.
14. Dle ustanovení § 37 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, se práce podle míry výskytu faktorů, které mohou ovlivnit zdraví zaměstnanců, a jejich rizikovosti pro zdraví zařazují do čtyř kategorií. Dle § 3 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 432/2003 Sb., kterou se stanoví podmínky pro zařazování prací do kategorií, limitní hodnoty ukazatelů biologických expozičních testů, podmínky odběru biologického materiálu pro provádění biologických expozičních testů a náležitosti hlášení prací s azbestem a biologickými činiteli, se za práce kategorie první považují práce, při nichž podle současného poznání není pravděpodobný nepříznivý vliv na zdraví. Z citovaných ustanovení je zřejmé, že za účelem ochrany zdraví při práci je nezbytné jednotlivé práce či výkony služby podřadit pod jednu ze čtyř zákonných kategorií, z nichž kategorie první zahrnuje pracovní pozice s nejnižší mírou ohrožení zdraví pracovníka. Jednotlivé kategorie pak nejsou žádným dílčím způsobem dále členěny.
15. Lékařským posudkem ze dne 28. 2. 2017 byl žalobce shledán dlouhodobě zdravotně nezpůsobilým k výkonu státní služby zařazené do první rizikové kategorie. V této souvislosti soud poukazuje na skutečnost, že žalovaný ve správním řízení i v řízení před soudem opakovaně připouští, že jeho zdravotní stav je z důvodu obecného onemocnění natolik nepříznivý, že ani v budoucnu nelze očekávat jeho zlepšení (viz strana 3 žaloby ze dne 29. 6. 2017, shodně také strana 2 odvolání ze dne 11. 4. 2017).
16. V intencích doposud uvedeného je tedy nutno shrnout, že pozbyl-li žalobce dle lékařského posudku (jehož závěry nebyly jakkoli zpochybněny) dlouhodobě zdravotní způsobilost k výkonu státní služby zařazené do první kategorie dle rizikovosti, pozbyl tímto způsobilost k výkonu státní služby na jakémkoli systematizovaném pracovním místě v rámci Finanční správy ČR, neboť není schopen vykonávat státní službu ani v rámci nejméně rizikové kategorie. Jinými slovy pozbytím potřebné zdravotní způsobilosti dle ustanovení § 25 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě došlo u žalobce k zániku jednoho z předpokladů pro přijetí do služebního poměru, jež podle ustanovení § 34 odst. 1 zákona o státní službě musí být na straně zaměstnance splněny po celou dobu výkonu služby.
17. Podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě služební orgán rozhodne o skončení služebního poměru, nesplňuje-li státní zaměstnanec bez zavinění služebního úřadu jiný předpoklad potřebný k výkonu služby.
18. Jiným předpokladem pro výkon státní služby je podle jazykového a systematického výkladu ustanovení § 25, § 34 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 72 odst. 1 zákona o státní službě nutno rozumět veškeré předpoklady pro výkon daného služebního místa

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

s výjimkou státního občanství, tedy i potřebnou zdravotní způsobilost. (Pichrt, Jan, Kopecký, Martin in PICHRT, JAN a kol. *Zákon o státní službě. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015, komentář k § 72, oddíl V.).

19. Za popsané situace byl pak správní orgán I. stupně povinen rozhodnout o skončení služebního poměru postupem dle ustanovení § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, neboť k zániku předpokladu potřebné zdravotní způsobilosti, což je tzv. jiný předpoklad potřebný k výkonu služby, došlo bez zavinění služebního úřadu.
20. Ač si je soud vědom obtížné životní situace, v níž se žalobce ocitl, nelze závěrům žalovaného (ani správního orgánu I. stupně) ničeho vytknout, neboť v mezích posledně citovaného zákonného ustanovení nedisponuje správní orgán žádným správním uvážením a situaci žalobce při svém rozhodování nemůže zohlednit. Správní orgán je pouze povinen zkoumat existenci důvodu pro skončení služebního poměru – je-li pak takovýto důvod zjištěn, správní orgán *ex lege* rozhodne o skončení služebního poměru (viz Pichrt, Jan, Kopecký, Martin in PICHRT, JAN a kol. *Zákon o státní službě. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015, komentář k § 72, oddíl II, bod 2.). V dané věci byl skutkový stav naplňující dispozici ustanovení § 72 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě bez pochybností zjištěn, tedy správní orgán I. stupně byl povinen rozhodnout o ukončení služebního poměru žalobce bez dalšího. Pro úplnost lze doplnit, že zjištěný skutkový stav nebyl rozporován ani žalobcem, který závěry plynoucí z lékařského posudku sám aplikuje, aniž by proti nim jakkoli brojil (viz strana 2 žaloby: „Protože jsem dle předložené lékařské zprávy pozbyl vzhledem ke svému zdravotnímu stavu dlouhodobě způsobilost vykonávat dosavadní službu...“).
21. Pokud se žalobce domnívá, že správní orgány měly z důvodu nemožnosti vykonávat dosavadní službu pro zdravotní omezení postupovat podle ustanovení § 61 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě a převést jej na jiné služební místo, resp. v daném případě jej zařadit mimo výkon služby dle ustanovení § 62 odst. 1 ve spojení s § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě, neboť jej fakticky nebylo možno na jiné služební místo převést (viz strana 3 žaloby „...a protože žádné jiné vhodné ani volné služební místo pro něj není...“), a následně ukončit jeho služební poměr z důvodu uplynutí doby stanovené pro zařazení žalobce mimo službu [§ 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě], je nutno jeho názor odmítnout jako nesprávný.
22. Nad rámec odůvodnění shora krajský soud poukazuje na skutečnost, že podle ustanovení § 61 odst. 2 zákona o státní službě, jehož aplikace se domáhá žalobce, má být státní zaměstnanec převeden na služební místo, *na kterém je služba pro něj vhodná*. Ustanovení § 62 odst. 1 zákona o státní službě mj. stanoví, že nemůže-li být státní zaměstnanec v případech uvedených v § 61 odst. 2 písm. a) [pozn. soudu: tedy i v případě, kdy státní zaměstnanec pozbyl dlouhodobě způsobilost vykonávat dosavadní službu vzhledem ke svému zdravotnímu stavu] převeden na jiné služební místo, *protože žádné vhodné není volné*, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců. Z dikce citovaných ustanovení plyne, že zařadit státního zaměstnance mimo výkon služby je přípustné tehdy, nelze-li jej převést na vhodné služební místo, a to výhradně z důvodu, že takovéto místo není volné. Jiný důvod zařazení zaměstnance mimo výkon služby citované ustanovení

nezakládá. V rozhodované věci bylo zjištěno (a ostatně je i mezi účastníky nesporné), že správní orgán I. stupně nedisponoval žádným služebním místem, které by odpovídalo dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu, který činil žalobce nezpůsobilým k výkonu státní služby zařazené do nejnížší kategorie dle rizikovitosti. Jinými slovy správní orgán nedisponoval a v souladu s právní úpravou chránící veřejné zdraví ani disponovat nemůže takovým služebním místem, jehož rizikovost by byla nižší, než zákonné limity první (zdraví nejméně ohrožující) kategorie. V daném případě žalobce není dlouhodobě ze zdravotních příčin schopen výkonu ani nejméně rizikové pracovní činnosti. Z tohoto důvodu tedy neexistovala ani teoretická možnost, že by mohl být žalobce v rámci Finanční správy ČR dále zaměstnán. Nastalou situaci tedy nelze subsumovat pod ustanovení § 62 odst. 1 zákona o státní službě, neboť zákonná dikce „*žádné vhodné [služební místo] není volné*“, presumuje reálnou existenci vhodného (avšak v daném případě jinou osobou obsazeného) služebního místa. Tento zákonný předpoklad však s přihlédnutím ke zdravotní nezpůsobilosti žalobce naplněn nebyl. Z obsahu žaloby (viz strana 3 žaloby „...a protože žádné jiné vhodné ani volné služební místo pro něj není...“) je pak zřejmé, že žalobce si byl faktické situace vědom, když sám neexistenci pro něj vhodného služebního místa připouští.

23. Argumentace žalobce založená na aplikaci ustanovení § 62 odst. 1 zákona o státní službě je tedy nepřiléhavá, proto nebylo možno žalobci přisvědčit v rozsahu tvrzeného důvodu pro ukončení služebního poměru podle ustanovení § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, ani v požadavku na přiznání odbytného. Soud tak shledal žalobní bod b) nedůvodným.

Odkaz na ustanovení § 61 odst. 2 písm. c) zákona o státní službě

24. Krajský soud konstatuje, že je třeba dát žalobci za pravdu, že v části odůvodnění každého ze správních rozhodnutí je nesprávně uveden jeden z odkazů na zákonné ustanovení. Svého pochybení si je ostatně vědom i žalovaný (viz vyjádření k žalobě odst. 3), jenž jej považuje za chybu v psaní. Konkrétně se správní orgán I. stupně chybně odvolává na ustanovení § 61 odst. 2 písm. c) zákona o státní službě, žalovaný pak při snaze jeho pochybení napravit chybně uvádí ustanovení § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě (viz odst. 6 rozsudku), namísto ustanovení § 61 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě, kterého se dovolával žalobce.
25. V obou případech se však správní orgány dopustily pochybení v části rozhodnutí vysvětlující nelegitimnost postupu navrhovaného žalobcem. Oba správní orgány tedy pochybily při úvahách jdoucích nad rámec předmětu řízení, důvod skončení služebního poměru žalobce je v obou správních rozhodnutích vyložen jasně, určitě a správně. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně v souladu s ustanovením § 68 správního řádu obsahuje ve výrokové části jak rozhodnutí řešené otázky (tedy rozhodnutí o skončení služebního poměru žalovaného ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozhodnutí), tak příslušná zákonná ustanovení. V daném případě tedy správní orgán I. stupně v zákonném rozsahu a zcela přiléhavě aplikoval (a řádně citoval) ustanovení § 72 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 72 odst. 4 a § 34 odst. 1 zákona o státní službě. Tento svůj právní závěr pak v odůvodnění dále rozvedl poukazem na ustanovení § 25 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě. Právní názor žalovaného je pak seznatelný z napadeného rozhodnutí, jehož výrok ve spojení s odůvodněním nezakládá, i přes nesprávnost uvedeného ustanovení, pochybnosti

o srozumitelnosti (slovy žalobce zmatečnosti) tohoto rozhodnutí. Nadto z písemných podání žalobce je zřejmé, že obsahu obou soudních rozhodnutí porozuměl, když proti nim zcela věcně a konkrétně brojí, o čemž svědčí zejména jeho žalobní námitka b).

26. Soud tedy žalobcem vytýkaná pochybení správních orgánů týkající se nesprávného uvedení ustanovení § 61 zákona o státní službě nepovažuje za vady, které by negativně ovlivňovaly zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a neshledal ani žalobní bod c) důvodným (obdobně v souladu s argumentem „*a maiori ad minus*“ srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2009, č. j. 7 As 55/2009-56, dostupný na www.nssoud.cz).
27. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 11. července 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu